

2. Paastonajan sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 15: 21 - 28

Erityisesti Aabrahamin esimerkistä niiden suurten uskon sankarien keskuudessa, jotka meille Raamatussa asetetaan esille kehotukseksi ja noudattamiseksi, me opimme sekä sen millainen usko on, että myös sen, kuinka jalosti Herra pelastaa kaikki, jotka sydäimestä luottavat Häneen ja antavat itsensä Hänen johdatukseensa. Aabrahamia ylistetään hänen erityisestä uskalluksestaan Jumalan lupauksiin. Paavali sanoo: ” **Uskon kautta uhraisi Abraham Iisakin, kuin hän kiusattiin, ja uhraisi ainokaisensa, kuin hän jo oli lupauksen saanut, Josta sanottu oli: Iisakissa kutsutaan sinulle siemen, Ja ajatteli, että Jumala voi kuolleistakin herättää; josta hän myös hänen niinkuin yhdessä esikuvassa jälleen sai.**” Hebr. 11: 17 - 19.

Tapauksen, jossa Abraham uhraisi poikansa Jumalan käskyn mukaan, me luemme selkeästi 1. Moos. 22. luvussa.

Aabraham oli jo silloin osoittanut erinomaisen uskalluksen Herran lupauksiin, kun Iisak luvattiin hänelle; sillä hän ja hänen emäntänsä olivat jo silloin niin iäkkäitä, etteivät he enää luonnon järjestyksen mukaan voineet odottaa lapsia; kuitenkin Paavali sanoo Aabrahamista, ettei hän ensinkään epäillyt Jumalan lupauksia epäuskolla, vaan oli vahva uskossa ja antoi Jumalalle kunnian ollen täysin varma siitä, että mitä Jumala lupaa, sen Hän myös voi tehdä. Room. 4: 20 - 21. Eikä hän uskossaan häpeään tullut, vaan niin kuin hän uskoi, niin Herran lupaukset täytettiin.

Mutta nyt Aabraham osoittaa vielä suuremman todistuksen uskostaan, kun hän saa Jumalalta käskyn uhrata tämän poikansa polttouhriksi. Hän olikin kohta kuuliainen eikä antanut minkään pidättää häntä täyttämästä Herran käskyä. Hän voitti isällisen sydämensä ja rakkautensa ja tahtoi itse teurastaa lapsensa polttouhriksi ollakseen Jumalalleen kuuliainen. Herra Jumala oli antanut hänelle tämän pojan yliluonnollisella tavalla, ja lisäksi suuret ihanat lupaukset tässä pojassa; mutta nyt näyttivät kaikki toivo ja lupaukset olevan hukassa, kun tuo poika piti poltettaman. Yhtä kaikki Aabraham piti kiinni Jumalan selvästä käskystä ja katsoi velvollisuudekseen totella. Lasta kylläkään ei sitten uhrattu siksi, että ääni taivaasta kielsi häntä kajoamasta siihen; mutta isän oli tätä edellä mahdotonta toivoakaan. Hän oli niin täydellisesti

2. Paastonajan sunnuntai

vakuuttunut Jumalan todella tahtovan, että tämä luvattu poika piti uhrattaman, ettei hän ainoastaan matkusta lapsensa kanssa sitä pitkää matkaa Moorian vuorelle, vaan oli pannut myös jo puut alttarille ja Iisakin sidottuna niiden päälle; ja seiso, veitsi kädessä, valmiina suorittamaan uhrin teurastamalla ja polttamalla poikansa. Joka tuntee itsensä ja ihmisen heikkouden, ei suinkaan ihmettele, etteikö Aabraham olisi nyt ajatellut kaikkien Jumalan lupausten jäävän turhiksi tämän lapsen uhraamisessa. Kuinka nyt piti hänen jälkeläistensä tämän pojan kautta **tulla niin paljoksi kuin tähdet taivaalla**, minkä Jumala oli kuitenkin luvannut hänelle? Kuinka nyt **kaikki kansat piti maan päällä tämän siemenen kautta siunattaman**? Sellaiset ajatukset olisivat voineet pian nousta Aabrahamin sydämessä, mutta nyt tässä hän osoitti itsensä uskon sankariksi. Sentähden kuuluu, että ” **uskon kautta uhraasi Abraham Iisakin**”. Hänellä oli elävä toivo ja vakuuttautuminen siitä, että se sama Herra, joka oli hänelle Iisakin antanut, saattoi myös täyttää lupauksensa, vaikei hän voinut käsittää, millä tavalla sen piti tapahtua; niin että Hän myös voi, jos Hän niin tahtoi, Iisakin omasta tuhkasta Iisakin taas herättää.

Kun Herra koettelee ihmisiä ja heidän uskoansa, niin Hänellä on aina hyvää mielessä; silloin Hän tahtoo aina maksaa uskon voiton jalosti. Samoin kuin hengelliset vihollisemme kiusaavat meitä, niin Hän vahvistaa meidän uskomme kestäämään; ” **Että teidän uskonne koettelemus paljoo kalliimmaksi löydettäisiin kuin katoava kulta, joka tulessa koetellaan, kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi, koska Jeesus Kristus ilmaantuu.**” 1. Piet. 1: 7. Kaikki kärsiminen voitetaan uskon kautta, samoin kuin uskokin koetellaan siinä; mutta kun Herra itse panee uskomme sellaiseen koetukseen kuin Aabrahamin, jolloin kaikki toivokin näyttää olevan hukassa, silloin meidän täytyy ihmetellä uskon voittoa. Sellainen oli Aabrahamin koetteleminen: Herra oli ottavinaan lupauksensa takaisin, ettei niistä pitänyt mitään jäämän, ja kuitenkin hän uskoi.

Jos nyt tämä esimerkki on opettavainen meille ja kehottavainen vahvistamaan meidän uskoamme ja toivoamme, niin ei tämä tapaus, josta päivän evankeliumissa puhutaan, ole huono esimerkki. Kananean vaimo pantiin samaan koetukseen, mutta hänen uskonsa sai voiton. Jos tämä vaimo olisi jäänyt ainoastaan itseään tutkimaan ja ajattelemaan kuka hän oli, niin hänellä olisi ollut paljon syytä pelätä ollenkaan menemästä Herran Jeesuksen tykö tai uskomasta itseään Hänelle. Kananealaiset olivat syntiensä kautta tehneet itsensä haiseviksi Herran edessä, ja Jumala oli käskenyt Israelin lapsia aivan perinpohjin hävittämään sen suvun maan päältä. Ja Herra Jumala myös antoi heidän tuntea vihansa siitä, etteivät he sitä käskyä täyttäneet. Tätä Kaanaan sukua, joka niin oli syntiensä tähden Jumalan tuomitsema, oli myös tämä vaimo. Hän oli pakana, ja siten kauhistus juutalaisten edessä; ja myös

2. Paastonajan sunnuntai

Jeesus itse oli juutalainen. Kuinka hän siis saattoi silloin toivoa apua Jeesukselta, tai kuinka Jeesus ottaisi hänet vastaan, jos hän tulisi Hänen tykönsä? Pikemminkin hän saattoi pelätä hänet ajettavan häpeällä ja pilkalla pois, kuin että hän saisi, mitä hän etsi. Mutta yksinkertaisuudessaan hän voitti kaikki nämä esteet: hän toivoi lujasti Vapahtajan armahtavan häntä, ja meni siten uskalluksella Hänen tykönsä. Hän ei tuonut esiin omaa mahdollisuuttaan, vaan ainoastaan Jeesuksen armoa. Hän tiesi Vapahtajalle olevan mahdotonta päästää ketään auttamatta pois luotaan. Onpa Jeesus sääliväinen ja armahtavainen, hän ajatteli: ei Hän voi olla hyvää tekemättä, Hänen pitää siunaaman minuakin. Sentähden hän lähestyi Jeesusta ja luotti Hänen armoonsa. Jeesuksen armo oli hänen silmissään hyvin suuri, peittämään hänen mahdottomuutensa.

O! jospa yhä kaikki levottomat ja hätääntyneet syntiset ymmärtäisivät Vapahtajan rakkauden ja halun armahtaa yhtä suurena kuin tämä kananealainen vaimo! En puhu niistä, joilla ei ole ensinkään halua antaa itseään Vapahtajalle, vaan sellaisista, jotka kokosydämisesti tahtoisivat olla Hänen omiaan, jos he vaan rohkenisivat lähestyä Häntä. Sellaiset tutkikoot ahkerasti tämän vaimon esimerkkiä. Hän oli todellakin sitä kansaa, joka oli Herran kiroama ja tuomittu; ja kuitenkin hän pyrki Vapahtajan luokse, ja sai myös avun Häneltä.

Vieläpä tässä on muitakin asioita, jotka olisivat voineet peljättää häntä etsimästä Jeesusta, ellei hänellä olisi ollut niin suurta uskallusta Häneen, ja lujaa vakuutusta Jeesuksen armahtavaisesta sydäimestä.

Evankelista Markus sanoo, että Jeesus ” **meni sisälle huoneeseen, eikä tahtonut sitä kenellekään antaa tietää: ja ei hän taitanut salaa olla.**” Mark. 7: 24. Joka tätä ajattelee, mahtaa suuresti ihmetellä tämän vaimon rohkeutta ja uskallusta. Hän ei ainoastaan ollut Kaanaan väkeä, jonka ei pitänyt mitään apua Jeesukselta odottaman, vaan hän tekee vielä enemmän: hän menee Jeesuksen luo sellaiseen aikaan, jona Hän tahtoi olla yksinään eikä sallia kenenkään tulla luokseen. Kuinka suuria ajatuksia tällä vaimolla onkaan ollut Jeesuksen hyvästä sydäimestä. Jokainen olisi syystä voinut nuhdella häntä ja pilkallisesti ajaa hänet pois, kun hän niin rohkeasti pyrki Hänen luokseen. Mutta kuka on niin kuin Jeesus? Missä löytyy Hänen vertaisensa? Kenellä on sellainen sydän kuin Jeesuksella? Hän on ainoa, jonka luokse kaikki hätääntyneet joka hetki ovat tervetulleita. Joku muu olisi ajanut meidät jo aikaa sitten pois, mutta Jeesuksella on toinen mieli; sen me olemme usein kokeneet.

Me voimme tästä jotenkin ymmärtää, mitä esteitä ja epäilyksiä vastaan tämän vaimon on täytynyt kilvoitella. Me saatamme ihmetellä, kuinka hän rohkeni niin mennä Jeesuksen tykö ja niin varmasti toivoa saavansa avun. Hän katsoi täysin pois omasta mahdottomuudestaan ja asetti toivonsa ainoastaan Hänen

2. Paastonajan sunnuntai

armahtamiseensa. Hän oli täysin vakuuttunut, että Vapahtaja armahtaa häntä, eikä antanut minkään itseään pidättää siihen asti, että hän sai avun. Todella jotakin suurta oli tässä ihmisessä se, että hän, jolla ihmisten mielestä tuskin piti toivoa olla, kuitenkin ei ainoastaan toivonut, vaan myös varmasti luotti saavansa avun; tässä me näemme selkeästi Pyhän Hengen työn tässä pakanallisessa vaimossa, josta evankeliumissa puhutaan. Tässä oli nyt hätääntynyt, Vapahtajan puoleen taipunut, ja uskova sydän, jossa Hän saattoi oikein ilonsa nähdä. Hän joka sydänten pohjat tuntee, kuinka mahtoikaan Hänen armosta rikas sydämensä iloita, kun Hän näki tämän armoa janoavaisen sielun lähestyvän; ja Hän mahtoi mielisuosiolla katsella tämän uskon sankarin kaikissa koetuksissa kestävän, kun hän pysyi järkähtämättömänä ja lujana tässä ajatuksessa: minä tosin olen huono ja mahdoton syntinen, sen minä tiedän ja tunnustan, mutta Vapahtajalla on kyllä armoa minullekin jakaa. Minun mielestäni näyttää Vapahtajan kanssapuhe tämän vaimon kanssa olleen yksi Hänen iloisimmista hetkistään maan päällä. Mahtoi ilahduttaa Hänen henkeään, joka muutoin oli tottunut olemaan ihmisten vihaama ja vainoama, että Hän joskus löysi jonkun sielun, joka rakasti Häntä ja tunsu Hänet oikein siksi, joka rakasti vaivaisia syntisiä.

Kun me näin opimme tuntemaan Hänet, ja Hänen rakkautensa meitä kohtaan tulee tutuksi; niin ettemme voi lausua, mitä me siinä tunnemme: silloin sydän tulee oikeaan tilaan, niin että se uhraa itsensä kokonaan Veriylljälleen omaksi. Silloin me saamme oikean morsiamen sydämen, sulaneen, nöyrän ja hellästi rakastavan. Silloin me sanomme ja ajattelemme usein näin: **kenellä sellainen oikeus sydämiin on? Kenelle ne ovat niin paljon kipuja maksaneet?** — Tässä tilanteessa, kun emme voi muuta kuin itkeä ja rakastaa, kun sydämemme ovat Hänessä niin voitettut, ettemme tiedä muuta, kuin **rakastaa Häntä, joka rakasti meitä ensin**; silloin me olemme aivan otolliset Hänelle, joka on syntisten ystävä. Joka on tämän kokenut, tietää sen niin olevan; joka taas ei ole sitä vielä tuntenut, se tulkoon tänä päivänä Vapahtajan tykö ja rukoilkoon Häneltä sitä, samalla täydellä uskalluksella Vapahtajan armahtamiseen kuin mitä me olemme kuulleet Kananean vaimon esimerkistä.

Tämä hätääntynyt vaimo etsi nyt Jeesusta palavalla sydämellä ja täysin vakuuttuneena siitä, että Hänen piti auttaman häntä. Hän kyllä tiesi olevansa mahdoton Hänen vähimpäänkin armoonsa, hän tunnusti olevansa viheliäinen, arvoton ja hyljättävä syntinen, mutta samalla suuresti apua tarvitseva ja Jeesukseen luottava. Tällä uskalluksella hän meni Jeesuksen tykö, ja Jeesuksen oli mahdotonta antaa hänen mennä auttamatta pois tyköään.

Mutta nyt hänen uskonsa joutui kaikkein kovimpaan koetukseen, jossa se ei ikinä olisi kestänyt, ellei se olisi ollut rakennettu niin vahvan ja järkähtämättömän perustuksen päälle; nimittäin oma hätä pakotti hänet Jeesuksen tykö, ja Jeesuksen armo kehotti, rohkaisi ja veti hänet Jeesuksen

2. Paastonajan sunnuntai

luo. Tämän takia hän kesti kaiken koetuksen järkkymättä. Hänen päätöksensä oli tämä: minä olen sangen ahdistunut, apua tarvitseva ja hätääntynyt. Minulla ei ole tosin mitään oikeutta vaatia, mutta ei kukaan muu voi auttaa minua; sentähden Jeesus on minun ainoa apuni. Tämä päätelmä kuuluu siihen tyhmään saarnaan, jonka kautta Jumalalle kelpasi vapahtaa niitä, jotka sen saarnan uskovat. 1. Kor. 1: 21.

Hänen rukouksensa, niin yksinkertainen ja teeskentelemätön kuin se onkin, on kuitenkin sydäntä liikuttava, ja jokainen sana siinä on hyvin painava: ” **Herra, Daavidin poika, armahda minua**”. Eikö tämä ole yksinkertainen ja sydämellinen, lyhyt, mutta hyvin perusteellinen rukous? Perustus, johon hän luotti, ja jonka piti kehottaa Jeesuksen kuulemaan rukouksen, oli tämä: **Jeesus on Herra, joka voi armahtaa, ja hän sitä vastoin se, joka etsi armahtamista**.

Vapahtaja ei vastannut hänelle yhtään sanaa, vaikka Hän kohta kaiketi oli sanonut sydämessään **niin ja aamen** hänen rukoukseensa. Jeesus tahtoi nyt oikein huvitella sen huonon syntisen sydämen kanssa, ja antaa sille tilaisuuden osoittaa itsensä niin toimelliseksi, kuin sydän on silloin, kun se tuntee itsensä mitättömäksi mutta Vapahtajan kaikeeseen. Jeesus ei vastannut sanaakaan, mutta Hänen sydämensä sykki ilosta ja armahtamisesta. Ei myöskään vaimo siitä peljästynt. Hän oli kerran sen luottamuksen saanut: **jos minä ainoastaan tulen Hänen tykönsä, niin minä kyllä tulen autetuksi**. Nyt hän tulee, ja rukoilee Häntä, mutta ei saa vastausta. Eikö Jeesus nyt tahtonut auttaa? Sellainen epäily ei tullut hänen mieleensä, vaan hän ajattelee: Hän ei kuullut minun sanojani, muuten Hän olisi varmasti armahtanut. Minun pitää vielä kerran huutaa ja jatkaa rukoilemista. Sitä hän myös teki ja huusi Hänen peräänsä, mutta Vapahtaja ei ollut kuulevinaan. — O! kuinka täynnä ja pakahtumaisillaan Hänen sydämensä mahtoi silloin olla; Hän sanoo itse: **minun sydämeni halkee laupeudesta, että minä kaiketi armahdan**. Mutta Hän tahtoi tehdä nyt itsensä niin kovaksi kuin oli mahdollista, kunnes Hän ei enää voinut vastustaa tätä syntistä, joka riippui Hänessä kiinni. Hänen opetuslapsensakin menivät Hänen tykönsä ja pyysivät, että **Hän auttaisi häntä ja päästäisi hänet menemään, sillä vaimo huusi heidän peräänsä**.

On mahdotonta selittää, mitä sydän tässä tuntee. Kuinka koskettavaa kuitenkin on, että tämä vaimo ei lakkaa yksinkertaisuudessaan huutamasta Hänelle, kun vaimo luuli Jeesuksen ainoastaan sentähden vaikenevan, ettei Hän kuullut hänen rukoustaan. Jeesuksen täytyi nyt siis vastata opetuslastensa huomautusten jälkeen. Mutta millainen oli vastaus? ” **En ole minä lähetetty, vaan kadotettu in lammasten tykö Israelin huoneesta**”; se tarkoittaa, ei Kaanaan väki kuulu Minulle; jos se vaimo olisi juutalainen, niin asia olisi toisin; mutta nyt hänellä ei ole mitään pääsyä Minun luokseni.

2. Paastonajan sunnuntai

Tästä Jeesuksen vastauksesta vaimon usko joutui uudelleen oikein ahtaalle. Nyt hän sai kuulla oikean syyn, miksi Jeesus ei tahtonut vastata hänelle, nimittäin, **ettei hän ollut israelilainen**. Mutta mikään ei voinut pidättää häntä. Hän ajattelee: Jeesuksen pitää, Hänen täytyy armahtaa minua. Hän menee sentähden heti Jeesuksen luo, lankeaa Hänen jalkainsa juureen maahan, ja sanoo: ” **Herra, auta minua.**” Nyt hän ei tahtonut päästää Jeesusta, ennen kuin Hän siunasi häntä. O! kunpa silloin olisi saanut nähdä Jeesuksen muodon ja lempeyden. Mahtoi se vaimo nähdä Jeesuksen silmistä Hänen sydämenlaatunsa, ja käsittää uuden toivon tulevansa autetuksi.

Mutta Hänen vastauksensa oli vieläkin odottamaton. Hän sanoi: ” **Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.**” Hän tahtoi tällä sanoa: Minun on sopimatonta heittää hyviä töitäni sinulle ja sinun kaltaisillesi, koska Minut on lähetetty tekemään hyvää ainoastaan juutalaisille. Mutta tässä ei auttanut esteleminen. **Sinun tulee auttaa**, hän sanoi. Anna minun olla koiran vertaisen Sinun kansasi, juutalaisten, suhteen; en minä suurempaa oikeutta vaadikaan kuin koira. ” **Totta Herra, syövät kuitenkin penikatkin niistä muruista, jotka heidän herrainsa pöydältä putoovat.**” Arvaa minutkin sellaiseksi, ja anna minun saada yksi armon muru. Sinulla on kyllä armaa jaettavaa: minä pyydän ainoastaan murusia, joita Sinun lapsesi ei tarvitse koskaan kaivata. — Tämä oli vaimon vastauksen sisältö. Nyt Jeesus ei voinut kauempaa pidättää eli salata itseään, vaan sydämensä halusta armahti ja kuuli hänen rukouksensa.